

O emisiune distractivă care captivează o bună parte a celor care o urmăresc, cu felurite conotații specifice unei asemenea creații artistice, capătă în actuala încrâncenare politică, o dimensiune mult mai profundă, decât productul în care sunt evidențiate personalități cunoscute mai mult sau mai puțin din arealul cultural românesc și nu numai.

În acest context, cei vocali, artiști de prim rang, ar trebui să identifice persoanele care se ascund sub mască. Dar vai! Cei care fac parte din juriu, cel mai adesea nu pot ghici personajul în cauză, cu succesive apariții și indicii mai mult sau mai puțin călăuzitoare pe partea devoalării celui/ celei ascunse în complicata dificultate în care se află cei din prezidiu creând pentru telespectatori, un fel de suspans. În fond sunt ascunse sub masca unor personalități de altfel prezente în spațiul cultural românesc, care, rezistă cu greu restricțiilor impuse de formatul emisiunii și nu în ultimul rând, de greutatea la propriu a măștilor care cel mai adesea ating zeci de kilograme (a se vedea poziția delicată în care a ieșit din decor marele tenismen român Ilie Năstase sufocat sub masca atribuită lui), adaugă un plus de disconfort pentru participanți.

Această emisiune poate constitui un model perfect orientat spre zona politichiei noastre interne. În cei peste treizeci și doi de ani de democrație ne-au bântuit/ condus sute, ori mii de măști de care acum prea puțini își mai amintesc, care laolaltă ne-au aruncat, în prezent, într-o groapă a istoriei.

Desigur nu este vorba de romanul lui Eugen Barbu "Groapa" ajuns în forma sa finală în anul 1957 considerată o capodoperă a literaturii române. Subiectul acestuia fiind mai actual ca oricând, plasează acțiunea în zona mahalalei bucureștene a anilor '40. Atunci Capitala avea cinci gropi de gunoi (acum doar două n.a.) iar acelea adăposteau ca și acum nevoiași care trebuiau să trăiască în acea atmosferă sumbră și fetidă a Capitalei. Am parcurs acel roman de cel puțin două ori; similitudinile cu prezentul pe care îl trăim după optzeci de ani de la imaginile redată de autor sunt

de departe aproape identice.

Români trăiesc acum cel mai macabru scenariu care nu putea fi imaginat de nicio minte diabolică, indiferent de orientarea ei. La nivel național s-a produs sub influența unor impulsuri externe preluate de unele segmente politice averse de putere (finanțate de unde?) pe fundalul decrepitudinii generalizate, mutații nemaîntâlnite ca dimensiune, în asemenea proporții în alte țări, a nevacciniștilor, cu corelativa escaladare a contradicțiilor (adesea contondente) din zona politicului care nu mai are resursa necesară de credibilitate să restabilească ordinea firească în țară, în această gigantică să spunem, catastrofă în care ne aflăm. Antivacciniștii sunt aducători de moarte. Pe spatele lor pot fi puse miile de decese legate de COVID19. Nu poate exista o poziționare creștină față de vaccinul salvator antiCovid, cum nu se manifestă nicio atitudine față de anestezia totală, operații felurite inclusiv de transplanturi, de transfuzii de sânge, de alte vaccinuri obligatorii (febra

galbenă, tifoidă, etc.). S-a ajuns la situații cutremurătoare în care un medic (antivaccinist) grav atins de Covid, le-a cerut colegilor să-l ucidă că nu poate suporta inevitabilele cazne ale bolii. Ori selecția (care s-a practicat și în Italia) când focarul era la maxim, între cine să fie tratat și cine nu, din cauza valului uriaș de îmbolnăviri.

Din gigantul malaxor media care a invadat țara noastră cu informații sorbite de către cei cu o slabă cultură, mi-a atras atenția motivația unei doamne de 82 de ani care nu se vaccinează pentru că i-ar scădea semnificativ fertilitatea. Acum la aproape doi ani de la debutul pandemiei, biserica cu Înalt Stătătorul ei, au fost fie în expectativă fie au negat cu virulență acest flagel. Au trecut în neființă foarte mulți slujitori ai bisericii care fie au negat fie au ajuns prea târziu la reanimare. Și ce să vezi, iată că acum biserica se trezește. La o parohie este invitat (ă) în sfârșit un cadru medical spre a le explica enoriașilor strânși acolo că vaccinul are rolul lui benefic. În paranteză fiind spus celor prezenți și nu numai nu le cresc coarne, nu devin sterili, nu sunt acaparați de Necuratul și altele.

Dar nu! Părintele Ioana (un vocal și ascultat prelat) acum acuză autoritățile că nu au luat măsurile necesare de protejare a populației de acest cumplit flagel. Părinte, în acești doi ani de cumplită suferință, unde ai fost? Hai să terminăm cu fățărnicile ieftine și să plusăm "jos masca". Se constată că în acești cumpliti ani în care și-au pierdut viața până acum peste 60.000 de oameni, biserica nu s-a implicat, ba dimpotrivă. Prin unii reprezentanți ai săi, cu manifestări publice de frondă evidentă au deturnat o mare parte a populației, mulți dintre ei cu minime sau deloc cunoștințe medicale, să nu se vaccineze. Cei care au perorat pe segmentul antivaccinist sunt parte, alături de alte grupări sociale, la ceea ce putem numi crimă.

Și de aici încolo este treaba autorităților (dacă vor putea face lumină în tenebroasa afacere în care am fost scufundați). Din zona politicienilor care (unii dintre ei) au vârat-o spre pârtia câștigării de puncte electorale, iar în final, contributorul a trebuit să suporte consecințele. Ce s-ar mai putea adăuga? Că de fapt din contributor pe această lume, a devenit (prin osârdia celor care ne conduc) unii dintre noi au ajuns să populeze zona cea plină de verdeață în care nu este nici durere, nici speranță ci numai o perpetuă pace de sine și nu numai. Mulți dintre semenii noștri, mai întâi sigilați în saci de plastic, înșirați (că nu mai era loc) pe holuri de spitale, chiar în afara clădirilor, în uriașe dube frigorifice că morgile erau pline, în fine și chiar pe jos, că de pe acolo venim. Nu pot face o paralelă între morții de pe teatrele de război din cele Două Conflagrații Mondiale și nu se cade sub nicio formă de a gândi către chinurile neimaginabile din lagărele morții din Dachau, Auschwitz, Birkenau și altele, că acolo erau alte resorturi, cele de exterminare.

Dar aici, în care un plătitor la bugetul de sănătate, care acum nu are nicio șansă să se trateze de o maladie oricare ar fi ea, noi ceilalți oare cu ce suntem vinovați? Că mii,

zeci de mii de încrâncenați (de toate vârstele) nu vor să se vaccineze, ca apoi să ajungă pe oxigen și să-mi ocupe locul meu în care ar trebui să mă tratez de o maladie oarecare specifică vârstei; de fapt ce vină am eu? Nu! Eu care m-am vaccinat va trebui să am prioritate pe toată linia. Antivacciniștii să își plătească cu prea măsură lipsa lor de prevedere. Cei care nu se vaccinează trebuie să își plătească spitalizarea. L-am privit în ochi și am discutat cu oameni care au ceva cultură; cu un scrâșnet de dinți au nihilat intervenția autorităților spre stăvilirea acestui flagel, indiferent de numărul morților. Arătându-le că de fapt și ei sunt beneficiari încă de la naștere a unor vaccinuri, de medicamente felurite luate mai ales spre senectute, cu o îndârjire feroce atacă doar acest vaccin.

Le-am explicat că într-un fel sau altul că aproape întreaga populație a Planetei este de facto, față de strămoșii noștri, modificată genetic, prin tot ce mâncăm, inspirăm, ori construim, ca stai în fața calculatoarelor ori a altor device-uri. Concluzionând că, în această societate pe care unii dintre noi o mai și suportăm, defectații sunt din ce în ce mai mulți, aparținători deopotrivă aproape tuturor categoriilor sociale actuale. De unde oare s-a modificat acest comportament, cu adânci reverberații în crezul intim, inclusiv spre zona prelaților ortodocși.

Iarăși trebuie să ne întoarcem spre treime, nu cea sfântă și binecuvântată ci spre cea prozaică, autohtonă, bătuită de felurite fantasmе, induse de te miri unde în creierele multor megieși de-ai noștri. Și anume - lipsa de cultură, sărăcia lucie a peste 40% din semeni și în final de respingerea sfaturilor date de autorități în care nu mai cred. Și pe mai departe nu putem concluziona că deocamdată e "groasă rău":

Neamule, e groasă rău
Marea Neagră, imensă, îmbietoare
Cu sute de mii de subiecți
Își arată acuma fața sfâșietoare
Că la ATI sunt mii de infectați.
Ba, și alte zise fețe culturale
Cu sute de mii de gură cască
Bântuind aiurea prin spitale
Medicii se căznesc să îi ferească
De inevitabila Doamnă cu Coasă
Care nu are îndurare în acest flagel.
Șovăitorii văd că este groasă
N-au încotro se-nghesuie către rapel.
Toți acești ce stați deoparte
Sfaturi vreți ca să ne dați
Lăsați-ne că n-aveți carte
Un țel vă mână, să ne-ntărâtați.
Mânați de unde oare, dinspre Est
Nu aveți bunul simț pentru un test
Ca să vedeți dacă un protest
Nu cumva să aibă un final funest.

Acum ne amăgim că suntem protejați de măști, a celor care stau ca niște cucuvele pe crenguțele puterii fragile și ne asigură că suntem pe mâini bune și nu are de ce să ne fie frică. Este de fapt o falsă protecție asigurată de niște home-leși care își împroșcă balele între ei, iar noi aflați la talpa țării încercăm să decelăm intențiile lor spre un viitor, dacă se poate numi imediat al nostru în care să și trăim ceva mai bine. Cum spunea prin anii '90, un celebru - acum intrat într-o totală umbră - să-i spun negustor, că în politică a fost slăbuț "un pic mai bine pentru dumneavoastră". De fapt inițierea a pornit de la acea nevinovată mască. Nu, acest îndemn a fost o constantă a civilizațiilor indiferent de epoca istorică. De pildă, masca mortuară a lui Tutankhamon, găzduită de Muzeul

Egiptean - pe care l-am vizitat în anul 1992 - este de fapt un mic vestigiu care s-a păstrat din uriașa bogăție culturală a unui popor dispărut, preluată ca istorie de actualii locuitori ai Egiptului. Minor fiind a viețuit doar 19 ani; multe din valoroasele vestigii ale înaintașilor săi au fost vandalizate ca și la noi kosonii de la Sarmisegetuza ori alte așezăminte cu valoare istorică imensă. De fapt masca a fost o prezență constantă la aproape toate popoarele, indiferent de localizarea geografică ori de epoca istorică. Spre Evul Mediu, masca era aproape omniprezentă la Curțile Imperiale chiar, până în zilele noastre.

În Cetatea Dogilor - Veneto erau organizate, de două ori pe an spectacole cu măști. Ba și cartierul Murano, din care am selectat ceva piese când m-am deplasat acolo, are un cartier al măștilor, e adevărat în miniatură, materialul fiind se înțelege sticla. Din zona măștilor vine și expresia "mascaradă". Este un fel de petrecere oarecare, în care participanții sunt deghizați, simbolizând felurite aspecte sociale. Serbări, aluzii politice ("Prin umbra parcului discret/ Nu se strecoară mascarada/ Și nu s-aud în el tirade/ Despre-al politiceii secret" - Caragiale), acțiune ori atitudini ipocrite, farse, ipocrizii felurite, toate la un loc vizând limitele volitiv umane.

Mascarada se regăsește sub o multitudine de expresii/ fațete, oarecum diverse precum: duplicitate, falsitate, fățarnicie, ipocrizie, înscenare, minciună, perfidie, prefăcătorie, viclenie, vicleșug și pe mai departe o faptă menită să păcălească pe cineva, sub formulele arătate mai sus. Ca o apropiere de acest termen vine și cel italian de "mascalzone" (masculin) derbedeu, un om de nimic, ticălos, haimana, bădăran, canalie, nemernic, nenorocit, netrebnic, mișel etc. pentru simplul fapt că toate aceste tipologii se ascund de obicei sub o mască: cel mai adesea sub cea fie a inocenței, a omului bun la toate, a durului, în fine a celui care volens-nolens poate fi prins în plasa lui spre a fi dependent. El cu masca lui, tu cu paguba, cu pierderea adesea a identității tale. La noi, masca, sub toate formele ei, este pe lângă o piesă de decor, una cu o adâncă semnificație seculară.

De la măștile care imită caricatural fizionomiile umane, dar cu resorturi strânse în zona miticului românesc, ori cele care fac parte din costumația arhaică și în egală măsură îmbină zona păgână cu cea cultică și de ce nu în anumite răscruci ale anului, posesorii lor slăvesc ca într-o incantație perenă succedată în mii de ani, eroi ale altor veacuri pe care noi cu greu îi mai putem percepe. Acele însemne ancestrale rămase în mentalul colectiv, zonal și nu numai, vin să reînvie tradiții de mult uitate. Luată la un loc, măștile populare, au rolul de a perpetua nu numai obiceiuri, mai degrabă de a prezenta interlocutorilor esența lor, și anume: veselie, alte hidoșenia umană sub feluritele ei aspecte, bucuria, acea bucurie pătrunsă chiar până a prelua din datinile dacilor, acea dezlegare a celor care au trecut în lumea de dincolo și nu în ultimul rând de statornicirea unor obiceiuri care sub tăvălugul mondializării/globalizării par a fi pierdute pentru totdeauna. Nu, nu se cade spre a cădea într-o nefericită involuție a istoriei pe care o trăim în prezent, pe plan național și de ce nu spre cel mondial. Măștile care conduc lumea, deopotrivă și cele care de peste treizeci de ani ne-au adus într-o involuție istorică poate fără precedent pentru nația română, par laolaltă, a avea prin impulsurile media un oarecare sens.

Acea demult perorată Noua Ordine Mondială, chiar de "Împușcatul", acum nu are o altă dimensiune istorică decât de a ordona degringolada actuala. Ce superbe sunt măștile create de adevărați artiști. Cu o fantezie debordantă, până la cele mai neînsemnate detalii, dar importante în contextul deconspirării, adulmecând, fagocitând de fapt acest product artistic (furat adesea din înconjurătorii noștri), în mentalul propriu când îl privim, pe moment, sunt trecute în derizoriu, ba chiar uitate (pe moment) toate nenorocirile prezentate pe break-news-uri pe mai toate posturile TV spre a atrage audiență. Degeaba, eu mă uit la Masked Singer și în spun în sinea mea ca o deviză "Jos masca".

Jos masca!

Acest popor supus la cazne

De secole așa cum se cunoaște

Pe zeci de paliere autohtone
Neaveniții încearcă să ne-mproște
Cum le este crezul, cu lături
Rejectate dinspre secături
Că au tupeu, adăpați la sinecuri
Și se prezintă, că sunt puri.
La cea mai mică îndoială
Încearcă să cadă la-nvoială
Pозиtionați către cazanul cu smoală
Nedând nicio socoteală.
De unde toate nemerniciile
În care și-au strâns energiile
Maculându-le cu slugărnicile
Au pus să ne'ngenuncheze bestiile.
Alese de noi evident, cum se știe
Să ne reprezinte poate pe vecie.
Într-o țară care-i străvezie
Nemaiavând resurse să-și revie.

Așadar jos masca! De fapt care mască? Cea care ne protejează deocamdată spre a nu mai transmite/ primi virusul ucigaș? Da, poate să ne protejeze relativ, dar este o soluție minimală că altceva nu avem deocamdată. Măștile venețiene încep undeva spre carnavalurile aferente spre anul 1296. Ascundeau atunci diferențele dintre clasele sociale; în acea secvență de timp toți erau egali sub masca protectoare. Au fost și măști de pildă pentru protecția împotriva ciumei. Erau realizate de către mascherari, având un statut aparte prin anul 1436.

Ca și acum erau pictori care le măscăreau. Acesta ar fi trecutul, cel prezent nu este cu nimic mai prejos decât produsele istorice/prezente care nu fac decât să stârnească zăzanie. Rolul lor concret este indiscutabil de protecție. Cei care mai și înțeleg acest concept. În rest, fără mască purtată de cei vii pentru morți acest obiect nu mai are nicio valoare. Cum s-ar spune dragi români lăsați "Infernul" lui Dante Alighieri care acum a împlinit șapte sute de veacuri cu neuitata lui parabolă "Lasciate ogni speranza, voi ch'intrate" (Lăsați orice speranță, voi cei care intrați) și să ne concentrăm (cei din media spun focusăm) pe supraviețuirea noastră; care ne este la îndemână.

Pentru aceasta trebuie să fim noi cei maturi pregătiți spre a-i proteja pe succesorii noștri. De aici încolo avem libertatea de a acționa cum ne lasă gândul și cugetul. Așadar "Jos masca" pentru cei care ne invită la dezbinare, și "Sus masca", pavăză spre unitate națională!

Florian Laurențiu Stoika